

Esquerra-Entesa, comitè d'enllaç

Sota el lema «Fem partit, construïm l'esquerra nacional», l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra prepara el seu segon congrés. En el rerefons hi ha la permanència d'aquest partit dins Iniciativa per Catalunya i l'acord amb Esquerra Republicana.

Josep M. Pasqual

L'any 1984, diversos independents i el col·lectiu anomenat Renovadors d'ERC van incorporar-se a Nacionalistes d'Esquerra —NE—, un moviment creat l'any 1980 i que en aquella primera època va esdevenir un punt de referència important en el nacionalisme d'esquerres de Catalunya.

Amb la incorporació dels renovadors i dels independents van arribar les modificacions de nom, i NE va convertir-se en l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra —ENE— i, ja al 1985, ENE es constituí en partit polític i definí com a objectiu la vertebració de l'esquerra nacional.

En les eleccions legislatives de 1986,

Entesa: un II Congrés marcat per una coincidència i una discrepància.

ENE es presentà en coalició amb el PSUC, sota el nom d'Unió de l'Esquerra Catalana —UEC. Ramon Espasa, com a resultat d'aquells comicis, obtingué acta de diputat.

Finalment, a començament de 1987, ENE participà en la constitució de la Federació de Partits Iniciativa per Catalunya, junt amb el PSUC, el PCC i, novament, Independents.

Per al primer dissabte i diumenge de

març d'enguany, l'Entesa té preparat el seu II Congrés: «Fem partit, construïm l'Esquerra nacional», un congrés que arriba a noranta dies d'unes eleccions al Parlament i amb una Entesa que disposa d'una tan migrada com gens menyspreable representació a les

institucions: setanta regidors per tot Catalunya, quatre consellers comarcals i un diputat provincial.

El II Congrés de l'Entesa, però, arriba també doblement emmarcat per una coincidència i per una discrepància. D'una banda, hi ha una constant que és opinió compartida per tots els sectors del partit i que ve reflectida en un paràgraf de l'esborrany oficial de ponència política: «La confluència de tots

La cruïlla del nacionalisme d'esquerres

Josep Huguet Biosca*

En el proper congrés de l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra s'hauria de definir amb precisió quin és el paper que hem de jugar en el mapa polític de Catalunya. El nacionalisme d'esquerra no pot participar en les anàlisis maniqueïstes que es fan sobre el fenomen del pujolisme. Només la consideració d'aquest com a una opció legítima de centre, a vegades progressista i a vegades conservador, i no la seva valoració com a dreta cavernícola, faran que l'esquerra encerti en una estratègia correcta de cara a obtenir l'hegemonia social i política a Catalunya.

És impossible que guanyi una majoria dita de progrés, mentre aquesta sigui encapçalada hegemònicament per una força vinculada orgànicament al PSOE. Qualsevol de les al-

tres forces minoritàries, es diguin ERC o IC, que s'acostin acríticament a una majoria liderada pel PSC, carregarà la seva pròpia tomba política. Només una esquerra d'ampli ventall, del socialisme moderat al marxisme revolucionari, i un nacionalisme, de l'independentisme al confederalisme, que incorpori les noves preocupacions socials pacifistes, ecologistes i de llibertats personals, pot aspirar algun dia a ser una alternativa de poder.

Per treballar en aquesta direcció ens cal unificar en una sola organització el nacionalisme d'esquerra. I així passa, ara per ara, per la unificació de l'Entesa amb l'ERC. L'ERC

és el marc adequat per encapçalar la reconstrucció de l'esquerra nacional, si les seves batalles interiors no la deixen a fora del Parlament en les properes eleccions.

El que no es pot fer, és contribuir a l'augment del confusionisme; participant acríticament en el projecte d'IC quan aquest significa: a) una esquerra nacional incompleta; b) un garbuix de projectes enfrontats, el de la refundació del PSUC i el front d'esquerres liderat pel PCC; c) un projecte que amb hegemonia comunista té un sostre baix d'expansió futura; d) un projecte que, gràcies a la pantalla de l'ENE i a la imatge del Sr. Ribó, apareix com a quasi naciona-

els nacionalistes d'esquerres en un sol partit continua sent una tasca pendent i plenament vigent com a objectiu».

De l'altra, hi ha la discrepància —ara que ja hi ha la perspectiva de més d'un any de funcionament de la federació—: si Iniciativa per Catalunya és o no és el marc adequat per a la vertebració d'una esquerra nacional catalana.

La relació entre l'Entesa i Esquerra Republicana, que va sofrir una gran aturada amb el fracàs de l'acord en les eleccions autonòmiques del 84, també és un dels punts de discrepància que es debatrà en el II Congrés de l'Entesa.

Mentre la ponència oficial «Acció política a mitjà i curt termini» defensarà «proposar a ERC la seva incorporació a Iniciativa per Catalunya», una esmena a la totalitat presentada per l'agrupació del Bages anirà per una via ben diferent, la de «proposar a ERC en el termini de mig any a partir del congrés, la creació d'un comitè d'enllaç per a la unificació amb un programa d'actuació parlamentària conjunt i de progressiu acostament polític fins a la fusió al llarg del 1989, sense que aquest procés no signifiqui, mentre duri, cap replantejament de la relació d'ENE amb Iniciativa».

La política que segueixin l'Entesa i Esquerra Republicana en els mesos posteriors a les eleccions —sobretot si ambdues forces obtenen representació parlamentària— serà clau per determinar una alternativa a l'actual bipolarització i per poder aconseguir que el nacionalisme d'esquerra tingui, excepcionalment, un paper important. □

lista, però que amaga la continuïtat de les vinculacions orgàniques del PSUC i del PCC amb els homòlegs espanyols; e) el projecte amaga la voluntat de convertir IC en una mena d'Euskadiko Esquerra desnaturalitzada i cavall de Troia per aconseguir col·locar en el carro comunista els perifèrics bascos i gallecs, amb el consegüent sacrifici de valencians i balears i amb la voladura des de dintre del projecte renovador del nacionalisme d'esquerra perifèric.

Per tot això, en el congrés de l'ENE, proposem la creació d'un comitè d'enllaç ERC-ENE de cara a la unificació i la permanència provisional de l'ENE a IC, mentre aquesta no sigui un obstacle al procés d'unificació del nacionalisme d'esquerra.

* Consell Polític de l'ENE

HISTÒRIA DEL VIRTUÓS CAVALLER

TRAFALGAR LO BLANC

DE
JOSEP M. BENET I JORNET

DIRECCIÓ
PAWEL ROUBA

ROMEA
CENTRE DRAMÀTIC
DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

COPRODUEIX:

CENTRE DRAMÀTIC
DE LA GENERALITAT
VALENCIANA

COL·LABORA:

